

Zdeněk Žemlička Smečka

Rujanský pirát Krutoboj se po celodenním pochodu konečně zastavil a znaveně se opřel o nahnutý kmen olše. Pomalým pohybem si hřbetem ruky setřel pot z čela a zamrkal opuchlými víčky. O drbání míst poštipaných od komárů se už ani nesnažil, neboť jej svědilo celé tělo. Jen potichu zaúpěl a plácnutím zlikvidoval další obtížný hmyz, přičemž si na obličejí rozmázl krvavou šmouhu. Nebyla ovšem první ani poslední.

„U všech mořských draků, co tady vlastně dělám?“ zachraptěl. „To je přece hnus! Vedro, vlhko, špína a navíc ty krvelačné bestie. Kam jsem dal rozum? Ne, ne, není nad mořský vzduch.“

Cesta, kterou se zrovna ubíral, se táhla přibližně ze severu na jih poblíž západního břehu Visly. Kolem se rozkládala rovná močálovitá krajina. Ze stromů zde rostly především olše a vrby, jen místy se zabělala bříza, křoví tvořily hnilobně páchnoucí krušiny a také rojovníky, v tomto ročním období ozdobené chomáči žlutobílých květů. Ty jediné také osamělému chodci poněkud zlepšovaly náladu.

Směrem na východ za porostem rákosí, orobince a hustých sítin probleskovala hladina řeky, ozářená žhavými paprsky letního slunce, na sever a na západ se táhla liduprázdná blata. Pouze na jihu se v dáli dala rozeznat temná čára lesa.

A přece touto divočinou bylo možno projít a lidé zde zřejmě procházivali. V místech, kde přirozenou stezku pohltitl močál, byly nakladeny hatě anebo dokonce dřevěný chodník z kulatiny. Byla to prastará obchodní trasa, spojující Pomořany s územím kmene Polanů, a navzdory zmatkům současné doby pořád udržovaná.

Krut přemohl slabost a rozhodl se pokračovat. Slunce se již pozvolna klonilo k obzoru a jeho záře bledla v šedavém oparu, ale on chtěl ještě před večerem dorazit k lesu. Tam bude dřevo na oheň a snad si odpočine i od komárů. Putoval však už tři dny a nebylo mu právě nejlépe. Neustálé útoky bodavého hmyzu ho deprimovaly, ze zápachu bahna se mu zvedal žaludek a klopýtání na nerovné cestě jej vyčerpávalo. Únava a bolest se vkradly do všech svalů. Nebyl suchozemcem, byl mořským vlkem a tento způsob námahy ho rychle zbavoval sil. Přesto zatail zuby a pochodoval dál, neboť močál již nemohl ani vidět.

Tuto cestu však vykonat musel. Za minulý rok členů jeho posádky dosti ubylo a musel ji doplnit o mladé a bojeschopné muže. Nejprve takové hledal na pobřeží, leč tam našel jenom jednoho, protože Pomořané tam sídlící nebyli národem válečníků. Byli to sice dobří mořeplavci, spíše však obchodníci. Kmeny dále na západ se již ocitly v dánském nebo německém područí a vzdaly se boje za svobodu. Nezbyvalo tedy, než se vydat na pevninu k Polanům. Tam snad najde mladíky toužící po dobrodružství a divokém životě, zároveň však schopné podřídit se bojové kázni.

Teprve když se šelilo, došel na okraj hustšího stromového porostu. Půda zde byla pevnější, ačkoliv pořád vlhká, ale aspoň nečvachtala pod nohama. Kromě olší a bříz tu rostly i habry, jilmy a duby.

Kruta však čekalo nepříjemné překvapení. Stezka se dělila do dvou jiných. Jedna směřovala vlevo na jihovýchod, druhá přímo na západ. Co teď? Neznal to tu a neměl ani ponětí, kam se vydat ráno. Měl sice namířeno na jih, kam přibližně vedla levá cesta, avšak odchylka na východ mohla znamenat, že tato trasa přetne řeku. A na druhý břeh se dostat nechtěl. U pravé cesty mu zase vadilo, že se jako rovná čára táhla přímo na západ, kam také jít netoužil. A putovat přes les, to už vůbec nešlo, neboť by zabloudil.

Jeho úvahy byly znenadání přerušeny vzdáleným zaržáním koně. Vítr jej přinesl zprava a po chvíli i další zvuky. Lidské hlasy, zvonění kovu o kov, klapnutí kopyta na kameni, hlasitá kletba. V šeru soumraku rozeznával na pozadí porostu blížící se skupinu lidí.

V první chvíli ho napadlo, že by se jich mohl na ledacos zeptat a třeba se k nim i přidat, avšak jakýsi šestý smysl jej varoval. Nebyl to žádný rozumný důvod, spíš jenom instinkt přírodního tvora, jenž mu našeptával, že něco není, jak má být. Sehnutý přeběhl cestu a rychle se ukryl za kmenem statného dubu. Teprve odtud pozoroval příchozí.

Netrvalo dlouho a dorazili na rozcestí. Kvapem se stmívalo, a tak se zastavili a zapalovali smolné louče. Vzhledem k tomu se nezdálo, že by se právě tady chtěli utábořit. Krutoboj si však mohl v klidu prohlédnout jejich tváře. Byl rád, že se schoval. Ti muži nevzbuzovali důvěru. Hrubě brutální obličej, zarostlé a špinavé, kletby z jejich úst a hlasy plné chladného pohrdání, oděvy ze surové kůže a

nechutný zápach nemytých těl, to vše vedlo Rujaňana k závěru, že se jedná o velice divnou bandu.

Jediná věc, na jejíž čistotu zřejmě úzkostlivě dbali, byly zbraně. Dokonale vyrobené a i v šeru podivně lesklé. Jako by to ani nebyla ocel. Byli to Slované, to z jejich řeči poznal, a přece neměl nejmenší chuť s nimi vůbec mluvit. Um spíše, že jich bylo osm. Koně však měli jen jednoho. Byla to ubohá herka, špinavá, sedřená a utýraná, které se dala spočítat snad všechna žebra.

Jeden ze skupiny, prošedivělý vousatý hromotluk ozbrojený masivním mečem, vykročil náhle k lesu. Mířil přímo k dubu, za nímž se skrýval Krut. Ten zatajil dech a sevřel v dlani rukojeť dýky. Jako zbraň pro útok ze zálohy mu připadala vhodnější. Nebylo jí však zapotřebí. Muž došel ke stromu, tam se zastavil a začal močit. Vzápětí k němu přibyl druhý.

„Mám vobavu, že tu mrchu už nenajdeme,“ zamručel vousáč. „Někam se zdejchla.“

„Možná vodešla z kraje. Asi Je to dobře. Starosta říkal, že je hodně nebezpečná.“

„Taky bych se s ní nechtěl utkat. Sám sem viděl, jak rozpárala jednoho rváče vod klíční kosti až po koule. Máš recht, sereme na ni. Zejtra se vrátíme do vsi. Peněz bude i tak dost.“

„A co čerňák? Někde se nám ztratil.“

„Kašli na něho. Určitě leží vožralej někde v houští. Až se dostane z kocoviny, dožene nás.“

, Jen aby ho nedostala.“

, Jeho problém. Já mu to říkal, ať na lov nechlastá.“

Muži domočili a vrátili se k ostatním.

„Fuj,“ zašeptal si Krut tichounce pro sebe. „Pakáž jedna.“

Netušil sice, o kom vlastně ti dva mluvili, avšak jejich řeč se mu vůbec nelíbila. Doufal, že je přece jenom nenapadne na tomto místě zůstat. Konečně se hnuli, a tak si oddechl.

Vzápětí si povšiml ještě jiné věci, a když to spatřil, zamrazilo jej v zádech. Každý z těch mužů měl u pasu přivázanou useknutou lidskou ruku, někteří i dvě. Krutoboj si vzpomněl, jak kdysi i on svému smrtelnému nepříteli utal paže, leč rozhodně by ho nenapadlo je nosit jako trofeje. V takovém počinání bylo něco tak zvráceného, že z toho i drsnému válečníkovi naskakovala husí kůže.

Teprve když muži zmizeli za

zákrutem cesty, uvědomil si další podivnost. Prsty těch rukou měly nějak zvláštní tvar. Bylo to tak letmé a mlhavé poznám, že z toho nedokázal vyvodit vůbec nic. Jediné, co to v něm zanechalo, byl nepříjemný pocit hnusu.

Asi dvacet kroků na severozápad od rozcestí našel příhodné místo k táboření, tedy suchý plácek porostlý trávou. Tam si nanosil z lesa dříví a ocílkou rozdělal oheň. Zůstával ale ve střehu a meč si položil vedle sebe na dosah ruky. Teprve poté vytáhl z brašny okoralý chléb a kus pečeně. Trochu ji přismahl nad ohněm, aby byla teplá a křupavější, a s chutí se pustil do jídla. Neustále však naslouchal zvukům močálu i lesa a čas od času hleděl do tmy ve snaze něco rozpoznat. Přetrvával v něm nejasný pocit nebezpečí.

Předtucha byla oprávněná. Téměř již dojedl, když zaznamenal tichý praskot z houštiny rojovníků, jež rostly západním směrem, tedy za jeho zády. Posadil se právě takto, neboť čekal ohrožení spíše ze strany podivné bandy, jež odtáhla jihovýchodní cestou. Že se k němu něco plíží z opačného směru, ho překvapilo. Byl ale natolik zkušený, že nedal otevřeně najevo, že něco zaslechl. Jenom klidným pohybem uchopil maso do levé ruky a pravou umaštěnou si otíral o kalhoty. Nyní mohl meč chytit v okamžiku. Pak už jen s našpicovanými ušima vyčkával.

Co je to? Člověk nebo zvíře? Ticho se zdálo nesnesitelné. Jako by se zastavil čas a okolní krajina strnula v mrtvé nehybnosti, plné napjatého očekávání. Byl to výjev, v divočině známý již od pradávna. Šelma loví šelmu. Ale která kterou? Kdo koho? Je lovcem ten, jenž se plazí houštinami, nebo ten, co sedí u ohně, připraven se bránit a zabíjet?

Krutoboj uslyšel slabounké zachrastění pár kroků za sebou. Klidně a pomalu se natáhl k ohništi, jako by jej chtěl prohrábnout, a pravou ruku přiblížil k meči. Levicí uchopil silnou hořící větev.

Pak už jednal rychle. Tak rychle, že jen málokterý protivník by byl schopen reagovat včas. Prsty sevřely rukojeť zbraně. Zcela mechanicky, naučeným pohybem. Vztyk, prudký uskok stranou zároveň s půlobratem a planoucí pochodeň hozená do tmy. Paže zdvihá meč nad hlavu a oči hledí do míst, kam dopadá světlo vrženého ohně.

Oranžová záře vyloupila z temnot obrovskou rozšklebenou mordu s blýskavými tesáky. Rozevřený chřtán smrti. Dvě napřažené drápaté pracky ve

skoku. A strašlivé oči, lesknoucí se jako krvavé rubíny. Řev mrazící morek v kostech, ohlušující a nepřičetný. Šelma loví šelmu. Která kterou?

Krutoboj se pohyboval jako blesk. Skoro každý jiný by na jeho místě byl již za chvíli mrtev, ale on byl dokonale vycvičeným zabijákem. Přes třicet roků života v bojích, dlouholetá válečná zkušenost, vytrénované tělo, schopné bezvadné koordinace pohybů, a vytríbené smysly, to vše sehrálo roli i v tomto osudném okamžiku. Únava z něho spadla. Ještě jeden uskok stranou, ne moc velký, aby neztratil rovnováhu. Náprah. Vzduchem se řítící mohutné zvíře, porostlé šedivou srstí. Vlk? Tak velcí vlci přece nejsou.

Myšlenky mu nebránily v pohybech. Těsně u ucha slyšel cvaknutí obrovských čelistí... naprázdno. Rudě pableskující čepel meče, sek, svist a gejzír krve, doprovázený praskotem kostí. Děsivé zavytí. Kruta na okamžik napadlo, že v tom je náznak lidského nářku.

Oheň se rozprskl pod nárazem těla šelmy, k nebi vystříkl snop jisker. Zvíře se zmítá ve smrtelné křeči a v agónii kolem sebe rozmetává řezavé uhlíky. Ostrý pach spálené srsti a masa. Krutoboj přiskočil a udeřil znovu. Pak už je klid. Mršina neskutečně velikého vlka nehybně leží a škvaří se na zbytcích ohniště.

Rujaňan chytil mrtvé zvíře za zadní běhy a odtáhl je s vypětím sil kus dál. S úžasem si je prohlížel. Bestie byla vysoká téměř celý sáh, tlapy měla silné, skoro jako medvědí, a z tlapy čouhaly tesáky dlouhé tři až čtyři palce. Krut se rozklepal. Měl veliké štěstí, že se mu podařilo hned první ranou přeseknout šelmě páteř. Až nyní si také uvědomil, jak nesmírně je unaven. Nohy a ruce se mu třásly, těžko se mu dýchalo a srdce bilo jako na poplach. Z posledních sil dovrávorat k ohništi, nakopal do něj rozházené uhlíky, svalil se do trávy a během několika okamžiků usnul.

Paprsky slunce ho dlouho šimraly na tváři, než se probudil. Vyplašeně si sedl a tékal zrakem okolo. Spal příliš tvrdě a až nyní mu došlo, že mohl být přepaden a zabit, aniž by se zmohl na odpor. Vzápětí jeho oči ustrnuly na postavě, tyčící se nad mrtvým vlkem. Vyskočil na zděvěné nohy, leč uvědomil si, že meč nechal lehkomyšlně ležet o pár kroků dál. Zůstal tedy stát a ostražitě si ji prohlížel.

Byla to žena a na první pohled

bojovnice. Oděv z lesklé černé kůže měla pobitý velkými bronzovými cvoky, ramena, paže a stehna měla nahé. Jen ruce jí chránily kožené rukavice a nohy vysoké černé boty nad kolena. U boku na širokém opasku s bronzovými přezkami se jí houpal dlouhý meč a na druhé straně těžká dýka se širokou čepelí. Její bledou tvář rámovaly vlasy černé jak havraní křídla, na rudých rtech jí pohrával zlý úsměšek a z šedo zelených očí na něho vyzařovala skrytá zloba. V té ženě bylo cosi tajemného a čísel z ní chlad. Odhlédnouc od toho byla ovšem velice krásná.

"Kdo jsi?" zeptala se tónem, jenž zněl tvrdě a nesmlouvavě. Odpověděl, aniž mu došlo, že ona by se měla jako příchozí představit první:

"Jsem Krutoboj, vyhnanec z Rujany. Náčelník slovanských pirátů."

"A co děláš tady?" pokračovala ve výslechu.

Až nyní se vzpamatoval a potřásl hlavou. Uvědomil si, že její hlas má v sobě něco podmanivého, co se snaží ovládnout jeho vůli. Nestrpěl to a vzepřel se tomu.

"Řekni mi napřed, kdo jsi ty," zavrčel. "Tohle je totiž můj tábor, aby bylo mezi námi jasno. A ty jsi tu host."

Drsně se zasmála, jako by pochopila, že je konec měření duševních sil, a uznale přikývla. Rujanský náčelník rozhodně nepatřil mezi lidi, jimž by se dalo snadno poroučet.

"Dobře," zněla její odpověď. "Představím se ti, jen nevím, co si s tím počneš. Jmenuji se Kroana. Jsem bojovnice a dávám se najímat za mzdu. Stačí?"

Krut pomalu došel k svému meči, aniž ji přestal ostražitě sledovat, sebral ho a teprve potom cosi souhlasného zamručel. Mlčky ukázal k téměř vyhaslému ohništi, čímž ji pozval. Pružným krokem se přenesla k vykázanému místu a usedla. Uvelebil se opodál, rozhrábl popel a přiložil, stále ji však pozoroval. Měl mlhavé tušení, že ta žena může být nebezpečná. Velmi nebezpečná. Ačkoliv... možná jak pro koho.

Pokývla směrem k mrtvé šelmě.

"Zabil jsi ho ty?"

Vnímal z té otázky napjaté očekávání. Její ruka se posunula skoro až na rukojeť meče.

"Ano. Včera mě napadl."

I on zabubnoval prsty na jílci.

Neodpovídala, jen se kousla do rtu.

"Dáváš se najmout na boj proti lidem?" zeptal se jí, aby řeč nestála, a přitom oždiboval zbytky masa na kosti ze včerejška.

"Proti lidem? To ne. Lovím zvěř. Právě takové šelmy."

"Vlky?"

"To není vlk," řekla opovržlivě. "Je to vlkodlak."

Ztuhl překvapením a podezřívavě se díval na zdechlinu, jako kdyby se bál, že obživne. Něco už o takových bytostech slyšel, leč doposud se s žádnou nesetkal.

"Co víš o vlkodlacích, Kroano? Je určitě mrtev? Prý je zabíjí jenom stříbrná zbraň, ale můj meč je z oceli."

"Jak se to vezme," pokrčila rameny. "Vlkodlaka lze zabít i železem, jenže to je mnohem těžší. Stříbro je pro ně jedovaté. Lidé, kteří je loví, zpravidla používají zbraně ze stříbra, nebo je aspoň postříbřují. Někdy do čepele vyrývají runy, do nichž pak stříbro vteprávají. S ocelí musíš dát ránu na jistotu. Do srdce nebo do mozku, případně přeseknout páteř, což jsi, jak vidím, provedl ty. Skvělá rána."

Najednou mluvila jinak než prve, klidně a cynicky. Nechápal proč, ale nevěřil jí. Něco skrývá a nemluví úplnou pravdu. Kruta však nenachytala, na to byl příliš dobrý znalec lidí. V těch pochvalných slovech necítil ani zbla upřímnosti.

Prohlížel si ji dál. V životě již narazil na několik bojovnic. Vesměs se jednalo o mužatky nevábného vzhledu, rozčuchané, neupravené a totálně neženské. Tahle byla jiná. Na své vizáži si zřejmě zakládala. Černé zvlněné vlasy měla sice volně rozpuštěné, leč pečlivě sestříhané do jednoduchého, přitom však hezkého účesu. V ušních lalůčcích měla vetknuty malé zlaté granulované náušnice a na koženém nákrčníku, těsně obepínajícím hrdlo, jí visel zlatý křížek, uprostřed zdobený smaragdem. Na obou zápěstích se jí blýskaly náramky ze stejného kovu, složené z malých plíšků. V tom všem se spojoval přepych s účelností.

"Mám pro tebe návrh," řekla náhle. "Nechceš se ke mně přidat? Můžeme lovit ty bestie spolu, dá se na tom docela slušně vydělat. V tomhle kraji se jich potuluje plno, lidé z nich mají hrůzu a nenávidí je. Zaplatí dobře komukoliv, kdo přinese pravou přední pracku vlkodlaka. Tak co?"

Její hlas zněl naléhavě. Krutovi

to bylo nepříjemné.

"Střelíš vedle," odsekl. "Nejsem a nikdy nebudu nájemný lovec. Takovou čest raději přenechám jiným. Jsem náčelník pirátů. Mám vlastní posádku a loď a bojuji s nepřáteli mého lidu. A občas loupím, abych měl z čeho žít. Vždycky jen na moři, rozumíš? Nikdy na pevnině. Nic proti tobě nemám, ale to, co děláš ty, není pro mě."

"Jenže jednoho vlkodlaka jsi zabil," nepřestala se vtírat s jakýmsi potouchlým úsměvem.

"Ano. Ale v sebeobraně. Vrhli se na mě zezadu. A doufám, že je to poslední vlkodlak, s nímž jsem se setkal."

"To není tak jisté," ušklíbla se. "Měl bys o nich něco vědět. Jak říkám, je jich tady až dost."

"No dobře," zabručel. "Tak mi o nich povídej. Ale lovit je stejně nebudu. Jdu k Polanům shánět bojovníky na svou loď, protože moje posádka se povážlivě ztenčila. A nemíním se zde zdržet déle, než bude nezbytně nutné. Víš, mám po krk bažin, komárů a úmorných pochodů. Jsem námořník. O vlkodlacích vím jen to, že je to druh běsů. Napůl lidé a napůl zvířata. Je to tak?"

"Jsi úplně vedle, piráte. Vlkodlaci nemají s běsy nic společného. Ale nic si z toho nedělej, to je omyl většiny lidí. Běs je ve své podstatě zvíře, i když skoro tak chytré jako člověk. Chodí po dvou a ve zjednodušené formě se naučí lidskou řeč, ale je to zvíře, dokonalá šelma. Z té má v sobě víc než z lidí. Vlkodlak... to také není napůl zvíře a napůl člověk. Víš, může mít lidskou podobu a od jiných lidí ho nerozeznáš. Jako oni se chová, mluví a do určité míry i myslí a cítí jako člověk. Jsou tam jistě rozdíly, ale rozhodně není hloupější. Spíš naopak. Miluje, nenávidí, má strach a třeba je i pobožný nebo pověřčivý. Může být lakomec nebo dobrák, odvážný nebo bázlivý, pracovitý i lenoch. Ale může se proměnit. Má schopnost se stát šelmou, nejčastěji vlkem."

Krutoboje to začalo zajímat, přestal ohryzávat beztak již téměř holou kost a odhodil ji do popela.

"Proměňuje se pod vlivem úplňku," pochlubil se svými znalostmi.

"Včera nebyl úplňek," vyvedla jej z omylu. "Sílu k proměně čerpá vlkodlak sice i z měsíce, ale také ze země, z vody nebo ohně, třeba i ze stromů. Možná je to jakási prastará magie, starší než lidská. A když se promění, je vlkem se vším všudy. Snad jen s tím rozdílem, že je větší,

silnější... a také chytřejší než obyčejný vlk."

"Jo," řekl Krut. „A prý potom běhá po kraji a zabíjí lidi na potkání."

Pohrdlivě se ušklíbla a zavrtěla hlavou.

„Kde jsi slyšel takové moudro?"

„No... povídá se to, ne?"

„Hovadina. Vlkodlak není o nic nebezpečnější než jiní vlci. Je to šelma jako každá jiná, chápeš? Loví kvůli kořisti. Jeleny, kance, zubry."

„A někdy i lidi," dodal pirát.

„Ne. Lidi ne. Člověka napadne, jen když se cítí ohrožen."

„Proč na mě tedy tenhle zaútočil?" otázal se pochybovačně Krut. "Nic jsem mu neudělal. A kdybych byl méně bdělý, ani bych nevěděl o jeho přítomnosti."

Zamračila se.

„To nevím. Možná na to časem přijdu. Kam máš vůbec namířeno?" změnila pojednou téma hovoru.

Rujaňan si bezradně prohléd rozcestí.

„Neznám to tu. Kam vlastně vedou ty dvě cesty? Potřebuji se dostat na jih a nevím, kterou z nich se vydat. Ty to tady přece znáš, snad bys mi mohla poradit."

„To je jedno," mávla rukou. „Obě se časem stácejí na jih a nakonec se zase u jedné vesnice spojí. Ta vlevo vede podél řeky. Je delší a méně pohodlná, protože je zamokřená a bahnitá. Vždycky tomu tak nebyvalo, dříve tam byly dřevěné chodníky, jenže ty už se dávno rozpadly. Přesto je pořádku používaná, poněvadž je bezpečnější. Vlkodlaci se tam neobjevují nebo jen zřídka. Není to jejich území."

Ta cesta vpravo vede lesem. Na západ směřuje jenom chvíli, aby se vyhnula mokřině, která je o kus dál přímo na jih. Stezka pak zatáčí doleva. Je rovná a jde se po ní dobře, ale je to les vlkodlaků. Kam půjdeš, to záleží na tobě, mně je to jedno. Já půjdu západním směrem. Možná se mi podaří některou z těch bestií skolit a získat odměnu. Co ty na to? Nechceš si vydělat? Ostatně už máš vyděláno, stačí téhle mršině useknout pravou přední tlapu a ve vsi ji odevzdat. Starosta ti za ni vyplatí odměnu."

Rujaňan se zatvářil znechuceně.

„O takovou mzdu nestojím. Jestli chceš, usekni si ji sama. Půjdu s tebou, ale ne proto, abych lovil vlkodlaky. Na východ se včera ubírala

podezřelá banda a nemám chuť se s nimi setkat. Kromě toho jsem poštipaný a jít dál podél vody nemám v úmyslu."

Jenom přikývla. Potom přešla k mrtvé šelmě a jedinou ranou meče jí usekla pravou přední pracku. Bylo to pouze zdání, nebo se po její tváři mihl stín bolesti? Krutovi to nešlo dohromady. Mimo toho si povšiml, že Kroanina čepel na sobě nemá ani kousek stříbra a je z čisté oceli.

„Nesnáším používání stříbra," řekla bojovnice a pirát sebou trhl. Cožpak čte jeho myšlenky? To přece není možné. Znal jen jeden druh bytostí, jež to uměly, a to byly rusalky. Jenže u této ženy to vnímal jako možné nebezpečí. Otočila se k němu.

„Podívej," zasmála se krutě a zvedla uťatý spár nad hlavu. „Opravdu si nechceš vydělat?"

"Ne," odsekl a sledoval ji s odporem. Byla krásná a zároveň se mu hnusila. Nepatří nakonec k té tlupě, co tu táhla večer? Ve zdejších kraji mají věru podivné zvyky.

Neřekla na to již nic. V jejím obličejí se objevil výraz jakéhosi uklidnění. Odhodila tlapu a obrátila se k němu zády.

„Uhas oheň a jdeme," zavrčela opět tím rozkazovacím tónem.

Poslechl ji. Ne proto, že by zase podléhal jejímu vlivu, nýbrž proto, že neměl důvod jednat jinak.

Vydali se cestou na západ. Kroana šla první a Krut ji následoval. Bylo zvláštní, že po všem tom skoro až nepřátelském chování měla k němu takovou důvěru. Příliš však o tom neuvažoval. Zmatek v hlavě mu působily jiné věci, na něž nenacházel odpověď. Především se vtírala neodbytná otázka, zda tato bojovnice je opravdu tím, za koho se vydává. Stále se nemohl zbavit dojmu, že její cynismus je pouhou maskou, ačkoliv... no, příjemná osoba to určitě není.

Kroana měla pravdu. Asi po tisíci krocích se cesta prudce stáčela vlevo přímo do hustého hvozdů. Nezastavili se a pokračovali. Rostly zde břízy, osiky, duby a jeřáby, ale nebyl to na pohled hezký les. Všude byly neprostupné houštiny černého bezu, maliníků a šípkových keřů, jež se zvedaly po obou stranách cesty jako stěny. Kdyby byli napadeni, neměli by kam ustoupit. Kromě toho zde vládlo nepřirozené ticho, neslyšeli ptáky a občas se ozýval jen bzukot dotěrných

much.

Dusné vedro bylo ubíjející. Krutoboj, zvyklý na čerstvý mořský vítr, to špatně snášel, leč snažil se nedat nic najevo. Každou chvíli si však dlaní stíral vrstvu potu, jež mu smáčela zátylek a čelo. Voda ve vaku mu již pomalu docházela a musel s ní šetřit. Zato Kroana se držela s obdivuhodnou vytrvalostí. Za celou dobu se napila pouze jednou a šla vpřed dlouhými pružnými kroky.

V poledne se zastavili u bublajícího potoka a Krut si oddechl. Nabral si do zásoby a pak se napil z dlaní. S údivem se díval na Kroanu, shrbenou na břehu, jak chlemtá vodu přímo z koryta říčky. Náhle se zarazila a hleděla na něho s jakýmsi číhavým výrazem. Pak prudce vstala a odepnula si opasek s mečem.

„Půjdu něco ulovit,“ oznámila mu stroze. „Ty zůstaň tady na cestě. Ne aby tě napadlo někam chodit, mohl bys přijít k úrazu, rozumíš?“

Přikývl. Stejně byl unavený. Zmizela v houštinách jako duch. Krut usedl u potoka a opřel se o strom. Meč si položil napříč přes stehna a naslouchal. Myslí mu vířily podivné mlhavé otázky, podezření a dojmy, jež by ani nedokázal přesně vyslovit. A snad to vůbec byly jenom pravěké instinkty, které mu dovolovaly tušit i to, co mozek nebyl schopen zpracovat. Kdo je Kroana? Není pro něho nebezpečná? Co v noci, až usne? Je vůbec dobré spát?

Nit jeho myšlenek přerušilo vzdálené zavytí. Rázem byl na nohách, násilím ze sebe setřásaje únavu. Cítil mrazení v zádech, nepříjemné jak mokrá košile v zimě. Chvilí civěl do křoví, ale pak se odhodlal. Pomalu se plížil mezi keři, opatrně našlapuje. Nevěděl, co ho k tomu vede. Snad to byl právě jenom instinkt. Rozumný důvod mu došel teprve po chvíli. Kroana šla lovit, ale čím, když nemá luk a šípy? A nevzala si ani meč.

Krutoboj sledoval její stopu jako lovecký pes, brzy mu však zmizela v potoce. Běžel podél vody a hledal, kudy vystoupila na břeh. Byl dobrým stopařem. Ačkoliv na pevnině pobýval zřídka, často lovil zvěř na ostrovech. Především však měl bystrý zrak a schopnost rychlého úsudku.

Pojednou se zastavil. U vody rostla vrba. Na jednom místě byla kůra trochu odřená, asi ve výšce boků.

Krutův pohled pomalu stoupal vzhůru, až se zastavil ve větvích. Něco tam čouhalo. Ano, to je přece... málem překvapením vykřikl. Cíp koženého oděvu! Až sem viděl pár lesklých cvoků. Nebylo ani třeba, aby šplhal nahoru.

Vykročil dál. Z podezření, jež se v něm zrodilo, pocítoval úzkost. Nebylo to nic konkrétního, pouze podvědomý strach z neznáma, z něčeho, co je člověku vzdálené, nepochopitelné a bytostně cizí.

Zastavil se. Potok opouštěla zvířecí stopa. Jen málo zřetelná, leč pro něho nesporná. Vytasil meč. Štít nechal u cesty, a tak držel rukojeť v obou dlaních, čepel napřaženou před sebe. Cítil, jak se chvěje po celém těle, stopu však sledovat nepřestával. A šel po ní tak dlouho, dokud nespatrił ten stín v křovinách. Rychle zacouval hluboko do houští, skryl se za strom a přikrčil se. Slyšel tichý šelest a divoký tep vlastního srdce. Kdosi nebo cosí rozhrnuje větve jeřábu a černého bezu.

Potom ho Krut spatřil. Byl to člověk. Cizí muž. Ozbrojený mečem, lukem a šípy, jež mu trčely z toulce nad pravým ramenem. Vlasy a vousy černé jako uhel lemovaly osmahlou tvář. Vzápětí si Krut uvědomil, že ten chlap se potácí a motá. Otázka byla jen v tom, zda je nemocný či opilý. Výraz v jeho obličeji svědčil o tom druhém. A také o bezohlednosti a surovosti, zažrané v pohledu ocelově šedých očí.

Pirátův zrak ihned sklouzl k cizincovu pasu. Ruce. Dvě lidské ruce, zavěšené na řemenu. Lidské? Krutoboj si znovu uvědomil jejich zvláštní tvar. Až teď ho však vnímal pořádně. Prsty byly zakončeny silnými drápy, dlaň protažená a celá končetina porostlá chlupy, i když ne tolik jako u zvířat. Druhá vypadala jen o trochu více lidsky, drápy byly slabší a chlupů méně.

Náhle cizince vyrušilo zařvání v dálce, zpočátku hluboké, avšak vzápětí přecházející do vysoké tóniny vlčího zavytí. Zarazil se a opatrně si prohlížel okolní les. Potom sklonil hlavu, zkoumaje půdu pod nohama. Zachechtal se, tiše a spokojeně.

„No vida,“ vrčel si pro sebe. „Už tě mám, ty bestie.“

Přikrčil se na deset kroků od čehosi, co připomínalo stezku a kudy také vedla zvířecí stopa, poklekl na

jedno koleno a na tětivu nasadil šíp s podivně lesklým hrotem. Krutovi se opět rozjasnilo. Stříbro! To je přece stříbro!

Muž si tiše mumlal dál:

"No ták, ty mrcho. Poď ke strejčkovi. Už sem na tebe připravenej a prošpikuju ti tu tvoji smradlavou kůži."

Pak zmlkl a jenom sledoval stezku. Vůbec netušil, že tři kroky za ním se schovává jiný lovec. Krutoboj jasně viděl kapičky potu na cizincově šíji a cítil pach alkoholu, špíny a moči. Nicméně tušil, že chlap není natolik opilý, aby na tuto krátkou vzdálenost minul.

Les zmrtvěl, ale ne nadlouho. Šelest na cestě po pravé straně. Cosi velikého přicházelo. Obrovské šedivé tělo se mihlo mezi dvěma břízami. A pak... mohutný vlk, jen o málo menší než ten, který Kruta napadl večer. V tlamě nesl srnu. Její bezvládné nožky se vláčely po zemi a kopýtka vyrývala rýhy.

Pirátovi se zatajil dech. Šelma byla nádherná. Pohybovala se ladným stejnoměrným klusem a její stříbrošedá srst se leskla v paprscích poledního slunce. Dokonalá živočišná krása, jakoby pocházející z jiného světa. A zároveň vzbuzující podvědomou primitivní hrůzu.

Cizí lovec, krčící se před Krutem, přestal také dýchat a pomalu napínal luk. Rujaňan se rozhodl v jediném okamžiku, jenž vykryštoval z vnitřního zmatku. Meč již držel napřažený nad pravým ramenem. Stačil skok. Keře jen lehce zašelestily. Černovlasý se ohlédl a v jeho obličeji se zrodil úžas. Teprve na poslední chvíli mu šedivé oči zaplály krátkodobým děsem. Všechny jeho pocity i myšlenky ukončil vražedný svist čepele. Ostří meče zasáhlo muže do pravé lopatky. Suchý praskot štípané kosti byl provázen zoufalým výkřikem, přecházejícím v bolestný řev.

Obrovský vlk několika dlouhými skoky zmizel v houštinách u potoka. Ozývalo se šplíchání vody a temné skučení. Pak bylo ticho, rušené jen šumem větru.

Krutoboj věnoval pozornost skolenému lovcovi. Ještě nebyl mrtev, avšak rána jej zcela ochromila. Jenom bezmocně ležel a sténal. Jeho vytřeštěný zrak se upíral na Rujaňana.

"Ty... ty jsi také vlkodlak,"

zachroptěl a neznělo to jako otázka. Krut zavrtěl hlavou.

"Tak... proč?"

Zmatek v pohledu raněného dostoupil vrcholu.

"Ten vlkodlak... utekl," sténal.

"Musíš... ho... zzzabít."

U úst se mu objevila krvavá pěna, Krutoboj mlčel. Nevěděl, co na to říci. Vlkodlak byl v pověstech lidí ztělesněním zla. A on právě jednoho zachránil. Snad proto, že tenhle lovec, stejně jako ta tlupa včera, měl v sobě příliš málo lidského. Jenže když nyní umíral, byl to jen trpící člověk a do pirátovy duše se vkrádaly stíny pochybností.

Rozšířené zorničky znehybněly a z koutku úst mrtvého pomalu vytékal tenký pramínek krve. A kolem bylo ticho, těžké a dusné jako celý tenhle les. Rujaňan nechal zabitého ležet a pomalu se vracel. Šaty na vrbě už nebyly. Jen vody potoka zůstaly zkalené zvířeným pískem a bahnem. Krutoboj stál otupěle na břehu, zavalen tichou hrůzou, kterou dosud nestačil vstřebat. Z tušení se stala jistota. Co udělá, až se vrátí na cestu? A co může čekat od... od ní?

Když váhavě došel na místo, kde se utábořili, Kroana seděla opřená o kmen stromu. Oči měla zavřené a tvář pobledlou. Zadávená srna ležela opodál v trávě. Krut svíral pořád meč, připraven kdykoliv udeřit. Kroana ho musela slyšet, a přece neudělala vůbec nic. Pirát si ji ostražitě prohlížel. Vše bylo normální. Připadala mu jako člověk, dokud mu zrak nesjel na její nehty. Byly silné a dlouhé jako drápy, ale před očima slábly a krátily se, až byly docela lidské. Viděl poslední část proměny.

"Chceš mě zabít?" zeptala se jaksi unaveným a bezbarvým hlasem. Přitom si do uší zavěšovala náušnice.

"Měl bych?"

Loupla po něm svými šedozeleňými očima, připínajíc si nákrčník se zlatým křížkem, a ušklíbla se.

"Vy lidé jste v podstatě zbabělci. Už pouhá představa, že by mohla existovat bytost stejně chytrá jako vy a přitom silnější a se schopnostmi, jaké nemáte, vás děsí. Ale ty... možná jsi trochu jiný. Tak řekni: proč jsi mě vlastně zachránil? Jsem přece vlkodlak."

"A proč jsi nezabila ty mě hned, jak jsi zjistila, že jsem usmrtil

bytost tvého druhu?"

Mlčela. Dlouho se jenom pozorovali a potom se naráz začali smát. Jako dva procitnuvší blázni, kteří si náhle uvědomí trapnost celé situace. Z Kruta spadlo neviditelné břímě napětí a strachu. Smál se, až slzel. Bylo v tom cosi osvobozujícího. Najednou měl dojem, že celý život chodil v poutech. Po chvíli zvažněl. Zasunul meč do pochvy.

"Proč ses vydávala za lovce vlkodlaků? Chtělaš mě zkoušet?"

"Jistě. Sice jsi zabil bytost mého druhu, ale něco mi napovídalo, abych se neukvapovala. Zajímalo mě, jestli patříš k lidem, kteří jsou ochotni nás vraždit kvůli penězům."

Natáhla si na zápěstí náramek a Krutovi to náhle bylo k smíchu, když si představil, že by si ozdoby nesundala a že by v podobě šelmy pobíhala s náušnicemi, náramkem a zlatým křížkem na krku.

"Čemu se tlešíš, piráte?"

"Ale nic, jen tak. Všechno je to směšné."

Kroana vyvrhla srnu, částečně ji stáhla a odřízla kýtu. Zapálila nějaké klestí a nanosila trochu dříví na oheň. Krut ji sledoval, jak dřepí a pomalu opéká na klacku napíchnuté maso. Bylo to zvláštní. Nikdy by si nepomyslel, že bude klidně hovořit a jíst s vlkodlakem, aniž by se musel bát o život.

"Toho vlkodlaka, kterého jsem zabil... ehm... toho jsi znala?"

"Ne," zavrtěla hlavou. "Nebo... jen tak trochu. Patřil k těm, kteří nežijí s ostatními, ale toulají se volně divočinou."

Natáhla k němu ruku s kusem upečené kýty. Vzal si a s chutí se do masa zakousl. Čerstvou pečínku již neměl několik dní a v poslední době se živil zbytky. Za všechno mohl ten nešťastný poslední lov, kdy se pokoušel zabít zuba. Zvíře pouze poranil a zachránil se jen tak, že vyšplhal na strom. Luk pochopitelně zůstal dole a zubr jej rozdupal.

Docela náhle Krutovi zatrnulo. Přestal jíst. To poznání přišlo jako blesk z čistého nebe.

"Co je?" zeptala se znepokojeně. "Nechutná?"

"Ta... ta banda včera..."

"Jaká banda? Aha, už jsi o nich mluvil. Co je s nimi?"

"Měli... měli na opascích zavěšené

ruce. Myslel jsem si, že lidské. Ten chlap, co tě chtěl zabít, také. Jenže... jenže nebyly lidské. Ne úplně, chápeš?"

Zbledla a zírala na něho. Rty se jí chvěly.

"Je možné," pokračoval Krut, "že ten vlkodlak, kterého jsem zabil, je stopoval a pokládal mě za jednoho z nich."

Vyskočila. Neříkala nic. Rychle se přepásávala a Krut cpal chvějícíma se rukama zbytky masa do brašny, skřípaje tiše zuby. V duchu si spílal do pitomců, že mu vše došlo až nyní.

Kroana již vykročila směrem na jih. Pirát se nijak nevyptával a následoval ji. Její rychlé chůzi však stačil jen těžko, a tak musel chvílemi běžet. Cítil, jak mu únava nezdolitelně zaplavuje celé tělo.

Les byl pořád tichý a ponurý. Dusný vzduch se v horku tetelil mezi stromy a křovinami a Krutovi se zdálo, že vdechuje rozžhavený kov. Když se slunce klonilo k západu, cítil se úplně vyčerpaný. Pot se z něho přímo lil a nohy měl jako ze dřeva. Přesto šel dál. Nechtěl Kroanu právě teď opustit.

Najednou sešla z hlavní stezky a vydala se vpravo po úzké cestičce, jen stěží rozeznatelné mezi hustými křovinami maliníků a černého bezu. Krutoboj už vážně uvažoval, že to vzdá, když se před nimi rozevřela mýtina. Měla tvar kruhu o průměru asi padesáti kroků a uprostřed se zdvihala malá vyvýšenina, odkud stoupal k nebi tenký proužek dýmu.

Rujaňan ztuhl na místě a Kroana se s výkřikem rozběhla k pahorku. Ten byl poset mrtvými těly. Z mnohých trčely šípky, jiná byla strašlivě posekána. Ale všechna měla utaté pravé ruce. Uslyšel Kroanin vzlykot, temný a děsivý. Sledoval ji, jak chodí od jednoho mrtvého k druhému, bere jejich hlavy do dlaní, objímaje a pláče. Ne, nebyli to lidé. Téměř všichni se začali proměňovat, patrně ve chvíli napadení. Snad doufali, že se tak lépe ubrání, bylo však pozdě.

Krutovou třešticí hlavou proběhla vzpomínka na obraz velmi podobný. Zmrzačená těla desítek rusalek, plovoucích v mořských vlnách. Mladý chlapec ve člunu na krvavé vodě. A útesy jsou bílé a rudé. Ružové moře a ružové slunce, mrtvé oči se zlatými duhovkami plné hrůzy z bolesti a smrti. Pach počínajícího rozkladu, to

vše v mlčenlivém ránu, stejném jako kterékoliv jiné. Stejném až na tu hrůzu, až na tu krev, až na ty pahýly kostí, trčící z karmínové pěny příboje v teskné žalobě.

Vždycky si myslel, že ten obraz je neopakovatelný, že nic takového už jeho stárnoucí zraky nemohou spatřit. Celá ta léta se modlil ke všem bohům, které znal, aby to nemusel již nikdy vidět. Ale uviděl to. A věděl, že tentokrát s tím musí něco udělat.

Vesnice měla alespoň padesát domů. Většinou to byly zemnice, chatrče zahloubené do hlíny, ale značnou část tvořily pevné sruby, některé dokonce s kamennou podezdívkou. Na východní straně na návrší stál cihlový kostelík s křížem na střeše. Kolem osady se rozkládala pole, plná zralé pšenice, žita, ovsa, čočky a hrachu, na jihu na stráních obrácených na sever se páslo stádo krav a ovcí. Jinak tu nebylo nic pozoruhodného. Snad jen jediná věc: když Krutoboj a Kroana kráčeli hlavní ulicí, cítili na sobě nenávistné pohledy plné neskutečné zloby.

Jedno z dětí, hrajících si v prachu u pobožené chatrče, po nich se vzteklym výrazem hodilo kámen. Kroanina ruka se mihla vzduchem jako blesk a lapla oblázek do dlaně.

„Dej si pozor, spratku,“ zavrčela. „Nebo to neskončí jenom výpraskem.“

Děti se s hysterickým řevem rozutekly a ze dveří blízkého domu zahrozila čísi pěst.

„Nepřilévej olej do ohně,“ řekl tiše Krut. „Nejde nám o tyhle hlupáky, ale o tu smečku.“

Přikývla a šla dál pružným krokem dravé šelmy. I v lidské podobě v ní bylo cosi z vlka.

Rujanský náčelník se za poslední dny cítil nesmíme unaven. Nejraději by někam zalezl a spal. Zatal zuby. Stále tentýž obraz: mrtvá těla v krvavém příboji. Mrtvá těla v zelené trávě. Useknuté ruce a děs v pohledu nehybných očí. Rudé pásy na bílých útesech. Rudé stužky krve na černé zemi. Mladý chlapec a stárnoucí muž. Co mají společného? Osud? Nebo jen srdce? Slzy? Nebo pouhý hněv? Šel pořád. Věděl, že musí.

Starostův dům stál na návsi a přede dveřmi dva muži na stráž. Ruce, v nichž svírali dlouhá kopí, se jim trochu trásly. Krut předběhl Kroanu, neboť usoudil, že bude lépe, když bude

jednat sám. Tentokrát se podřídila a zůstala stát za ním, mlčenlivá a hrozivá jak bohyně pomsty.

„Chci mluvit se starostou,“ oznámil Rujaňan chladným hlasem.

„Ne... není tu,“ zablekotal strážný. „Ccco chcete?“

„Tobě do toho nic není!“ seřvala ho Kroana. „Kde je starosta?“

„Tam... tam u kostela. Má nějaké jednání s farářem.“

Pohlédli vlevo. Odtud viděli jen střechu kostelíka, zbytek clonily domy. Vlkodlačice nezaváhala ani chvíli a vyrazila. Krutoboj ji jen o trochu pomaleji následoval. K okraji návsi však dojít nestačili. Ulice kolem nich byly najednou plné lidí. Sverepé tváře s výrazem přiblížené nenávisti. Zdvižené pěsti a v nich oštěpy, sekery, klacky a kameny. Hlavně kameny. Stovky kamenů, velkých a tvrdých jako lidská srdce. Na okamžik se svět zastavil.

„Tak i takhle vypadá smrt,“ pomyslel si Krutoboj.

Potkával ji léta na všech svých cestách. Zubila se na něho z dánských drakkarů i z rytířských lodí, číhala v divočině i v temných uličkách přístavů. Slýchal ji ve válečném řevu vikingů, v řinčení zbraní a dunění štítů. A vídal její odraz v očích umírajících, přátel i nepřátel. Sám ji rozdával a čekal, kdy si přijde pro něho. Myslel, že ho zkosí uprostřed bitvy, ale ona přišla teď. Tak zákeřně, tak hloupě. Musel se tomu přes vážnost okamžiku zasmát. Ano, jak hloupě. Být ubit davem tupých vesničanů, kteří ani nevědí, co dělají. Takový už je osud.

Sténání. Bolest pronikající až do morku kostí a zahryzla hluboko do lebky. Vědomí se mu vracelo nesmírně pomalu, jako by se probouzel z těžkého sna. Zkusil pohnout rukama, aby jenom zjistil, že je má svázané za zády. No-hy... nohy také. Ústa ucpaná špinavým smradlavým hadrem a převázaná pruhem látky. Napnul paže a pokusil se provazy uvolnit, leč nešlo to. Držely pevně. Ramena měl skoro vyvrácená a pouta zaříznutá do masa.

Vzpomněl si na poslední okamžiky předtím, než omdlel. Smršť kamení a klacků, šílený ryk rozvášněného davu. Všechny údery jsou mířeny na něho, zatímco Kroanu obklopili a odvlékají ji někam pryč.

„Vlkodlak! Vlkodlak!“ ječí

všichni jako smyslů zbavení.

„Ne!“ řve Krut. „Já ne...“

Kámen ho zasáhl do úst a umlčel jej. Štít mu rozbili na třísky, přes osníř prosakuje krev. Přilba se válí v prachu. Meč nestihl ani vytasit. Klacky a hole jej bijí přes ruce a on se snaží chránit si prsty. Bez prstů se nedá bojovat. Hlupáku! Už nikdy nebudeš bojovat, protože tady zdechneš jako pes.

Myšlenky mu přetrhl úder do hlavy. S posledními zbytky prchajícího vědomí vidí Kroanu, jak se rve s davem a snaží se vytrhnout spoustě paží, snažících se ji odtáhnout.

„Pusťte mě, blbečkové!“ křičí. „On není vlkodlak! On není!...“

Kdosi ji praštil sukovicí do hlavy a pak zmizela ve změti těl. Krutoboj upadl do prachu, z úst mu crčí krev a jako by z dálky slyší vlastní bolestné úpění. Blíží se okovaná bota, ale on již nemá sílu uhnout. Rána ho zasahuje přímo do obličeje.

Okamžik bezvědomí? Pak znovu světlo. Krut leží na zádech a nad sebou vidí tváře. Rozestupují se. Jedna tvář, surová a hrubá. Odněkud ji zná. Prošedivělý vousáč.

„Výborně, vy holoto!“ směje se. „My bychom to nedokázali lépe.“

Potom se pirátovi vše ztratilo a zahalilo jej ticho, rušené jen tupými údery vlastního srdce. Probral se až tady. Kde je? Leží na shnilé slámě a kolem je vlhká udupaná země. Za zády nahmatá zeď. Cihlovou. A také spatřil světlo, či spíš světlejší čtverec přeskrtnutý černou mříží. Vysoko, dost vysoko, aby nedosáhl. Je uvězněn. Ale když ho nezabili, snad to nebude tak zlé. A nebo to bude ještě horší?

Usnul. Do jeho spánku však stále proniká hlodavá bolest. A světlo. Zlaté. Jako slunce. Vlní se, mění tvar, zaplavuje mu obličej a šimrá. Uprostřed záře je tvář, něžná a laskavá, dvě oči jako kousky jantaru, hluboké a průzračné. Usmívající se ústa. Kde ses tu vzala, lásko?

Její ruce se ho dotýkají. Bolest se ztrácí a s ní i hořkost, zloba a strach. Pak mizí i únava, avšak zároveň Kruta zmáhá spánek. Ach, tak to je tedy smrt? Brzy se uvidíme, lásko. Víla neodpověděla. Jenom se smutně usmála a potichu odešla zdí.

Starostovy oči mdlé barvy vypadaly potměšile. Kroana odvrátila hlavu a prskla jako kočka. Ne, tenhle

plešatý chlapík s pivním pupkem a vyžilou tvář se jí ani trochu nelíbil. Chápala, že její život visí na vlásku, a přece se v první chvíli nedokázala ubránit projevu odporu. Na útěk nebylo pomyšlení. Celý starostův dům obklíčili ozbrojení muži se stříbrnými hroty šípů a sečnými zbraněmi s runami ze stejného kovu. A všude kolem byla vesnice plná zfanatizovaných tupců.

„Vím o tobě všechno, ty ďáblice,“ zašklebil se plešoun. „Vím moc dobře, že jsi vlkodlak. Jenže to nemohu dokázat.“

Pohrdlivě pohodila hlavou.

„A proč ne? Je to přece tak snadné. Stačí lehké říznutí stříbrnou čepelí a za chvíli je po mně. Víš to stejně dobře jako já.“

„Kdepak, kdepak, to by bylo moc špatné. Víš, narušil bych jednu pověru, které ti lidé bezvýhradně věří. Myslí si totiž, že je kříž chrání před vlkodlaky. Někteří jsou dokonce přesvědčeni, že stačí dva zkřížené klacky. Tyhle blbosti je naučil farář. Jenže já ho potřebuji stejně jako on mě. Nemohu rušit jeho učení. A právě to bych udělal, pokud bych odhalil, že jsi vlkodlak. Tohle, ten malý zlatý předmět ve tvaru kříže tě chrání. Navíc každý ví, že sis ho nechala posvětit, že chodíš do kostela, křížuješ se svěcenou vodou, klekáš před oltářem, no zkrátka sis to vymyslela dokonale. Zajímalo by mě, proč to nedělali ostatní vlkodlaci.“

Kroana se místo odpovědi začala hořce smát. Teprve když se starosta zle zamračil, odvětila.

„Ale ano, řeknu ti to. Teď, když už jsou mrtví, je to úplně jedno. Byli pověřiví, stejně jako tví lidé. Oni těm pitomostem uvěřili také... a báli se kříže. Hloupé, že?“

„A ty nejsi pověřivá?“

Znovu pohodila hlavou, leč neřekla nic. Starosta vstal, přecházel sem a tam po místnosti, proplétaje si prsty na rukou. Občas po ní šlehl zkoumavým pohledem.

„Tak vida, vida,“ mumlal s tichým uhihňáváním. „Víš, Kroano, my jsme si vlastně hrozně podobní. To, co jsem já mezi lidmi, to jsi ty mezi vlkodlaky. Oba uznáváme především reálný, tedy hmotný svět. Víme, že účel světí prostředky. Ech! Kříž nebo stan bohové, co na tom? Všechno to jsou pouhé magické symboly pro to tupé stádo dole. My oba jsme schopni využívat

tyto věci k svému prospěchu. A oba také chápeme, že nemají žádnou moc. Ale pověry v lidu je třeba utužovat, poněvadž udržují chámy v pokoře a poslušnosti. Ano! Dokonce si myslím, že bychom mohli být docela dobrý pár, nemyslíš? Jsi krásná, opravdu velice krásná."

Na Kroanině tváři se mihl výraz nevole, avšak starosta ji zarazil dřív, než stihla cokoli říci.

"Počkej, mlč. Uvažuj, ženo. Zatím tě chrání kříž, který nosíš, ale jak dlouho? I lidské pověry bývají vrtkavé a nestálé a náš farář je velmi vynalézavý, co se toho týče. A lovci vlkodlaků nebývají příliš pověřiví. Nabízím ti svou ochranu. Co ty na to, odpověz."

Stál před ní a celé jeho tělo se třásl potlačovanou vášní. Přímou ji svlékal očima. Kroana měla co dělat, aby nedala najevo nával hnusu a nenávisti

"Ty se mě nebojíš?" zeptala se bezbarvým hlasem. "Co když tě někdy v noci schramstnu jako malinu?"

"To byl vtip, že? Jsi možná nebezpečná, ale nejsi pitomá. Mysli trochu. Já jediný tě mohu ochránit. Víím, že ses vždycky vydávala za lovcе vlkodlaků. Ne, nevěřil jsem ti, ani co by se za nehet vešlo. Moc dobře jsem věděl, co jsi zač. Abych s těmi šelmami v lidské podobě skoncoval, povolal jsem tu smečku zabijáků venku."

Ptáš se, proč jsem vás nenechal v klidu žít? Ne, Kroano, já si opravdu nemyslím, že vlkodlak je démonická bytost, která na setkání zabíjí lidi, protože ji ovládají mocnosti zla. Jenomže je to tvor patřící minulosti, starému světu, a jako takový musí být vyhuben. Stejně jako rusalky, skřítky, vodníci a další potvory. Tenhle svět je pouze pro lidi a nesneseme na něm nikoho jiného, kdo by se nám mohl rovnat. Ale mohl bych udělat jednu jedinou výjimku. V tvém případě. Pokud... pokud se přizpůsobíš a budeš povolná. Ovšem... hm... co se týče tvého přítele, bude upálen. V tom už nemohu dělat nic, poštval bych si proti sobě dav."

"Jinými slovy... nabízíš mi ochranu výměnou za mé tělo. Souhlasí to?"

"Ano, tak nějak. Ale víc než ochranu. Po mém boku získáš moc nad lidmi, bohatství a život v přepychu. Nemysli si, že jsem pánem jenom téhle

vesnice. Pod mou pravomoc spadá ještě několik okolních osad. Navíc vlastním docela slušné pozemky a stádo dobytka. Ano, Kroano, nabízím ti manželství. Kdo ti dá víc?"

Měla co dělat, aby nevyprskla smíchy. Život v přepychu! Ty burane, ty ani nevíš, co je to přepych. Přesto se rozhodla smlouvat.

"Hm... možná bych i souhlasila. Mám však dvě podmínky. Svobodu a volný odchod pro mého přítele, to je ta první."

"Řekl jsem ti už přece..."

"On není vlkodlak," přerušila ho rázně. "Žádný dav si proti sobě nepoštveš. Stačí zkouška stříbrem a přesvědčíš každého. Když nezemře, je to člověk. A já vím, že je. Tak co?"

"No... no," mumlal. "Dalo by se to. Celá záležitost pak bude vysvětlena jako politováníhodný omyl. A druhá podmínka?"

"Chci tu smečku vrahů, kteří pobili vlkodlaky. Chci je vidět mrtvé."

"Blázníš?!" vykřikl. "Já jsem je najal. Přece je nemohu teď prostě dát pobít. Jak bych to zdůvodnil?"

"Nic nemusíš zdůvodňovat. Práci vykonali, tak jim prostě zaplatíš, pošleš je pryč a kus odtud je někdo neznámý přepadne. Ticho po pěšině."

"To... to nebude tak snadné," mračil se starosta. "Jsou to zabijáci. Na tohle nemám lidi."

Uchechtla se.

"To nic není. Pust měho přítele za podmínky, že to provede. Udělá to ochotně a rád."

"Sám?" vydechl užasle plešoun.

"Pochopitelně se mnou."

"Tak to ne!" vykřikl. "Nechci o tebe přijít. Nezapomeň, že mají stříbrné nebo postříbřené zbraně. Ne, uděláme to jinak. Dám mu pár lidí, kterých se potřebuji zbavit. Jestli se nemýlím, bude to krvavá řež. Kdo je to vlastně ten tvůj přítel?"

"Piráta. Na víc se neptej. Je to dokonalý zabiják."

"Hm... hm... nevypadá tak. Už je dost starý. Ale to je tvá věc. Dobře, přistupuji na tvé podmínky, ale mám taky jednu. Až tvůj přítel skončí, odejde odtud a už se neukáže."

Souhlasila. Netušil, co to pro něho znamená.

Krutoboj mžoural proti jasnému slunci a trochu se zapotácel. Bolest však znatelně polevila a cítil se o mnoho lépe. Přelétl očima shromážděný dav a znovu se vyrovnával s myšlenkou na smrt. Strážný ho popostrčil kopím, takže měl co dělat, aby udržel

rovnováhu. Šel úzkou uličkou mezi zástupem lidí, snaže se nemyslet na to, co přijde.

Náhle se jeho pohled setkal se zraky dvou mladých mužů. Překvapilo jej, že v nich nenalezl nenávist ani strach, spíše zvědavost a účast. Věděl, že mu to není moc platné, nicméně ho potěšilo, že ne všichni tito lidé klesli na úroveň stáda. Když k těm dvěma dorazil, jeden z nich vystoupil z davu a podal mu pohár s vodou. Pirát se mlčky napil a kývnutím poděkoval.

S poněkud lepšími pocity pokračoval až na náves. Uprostřed stála hranice ze smolných polen a suchého kletstí, připravená k zapálení. Vedle vyčkával muž s hořící loučí a Krut by přísahal, že je to jeden z lovců vlkodlaků. Vzápětí pirát vytřeštil oči. Zmocnila se jej hořkost. Starosta se rozvaloval v pohodlném křesle a jeho tučná ruka objímala okolo ramen Kroanu. Tak je to tedy. Sama se z toho vyvlékla a všechno hodila na něj.

Kruta předvedli až před starostu a plešoun si ho prohlížel zpod přimhouřených víček.

„Kdo jsi?“ zeptal se.

„Krutoboj z Rujany,“ zněla hrdá odpověď. „Vyhnanec a pirát, bojovník proti Dánům a Němcům.“

Na některých místech v davu to trochu zašumělo údivem, nicméně bylo jasné, že k sympatiím vůči zajatci má tento zástup dost daleko. Starosta se nadechl, předklonil a ukázal na Kruta v jakémisi soudcovském gestu.

„Řekni nám popravdě: jsi vlkodlak?“

„Ne. Proč bych měl být vlkodlak? Jsem člověk jako ty nebo kdokoliv ze zde přítomných. Opravdu nevím, proč jste se na mě vrhli a uvěznili mě. Jste snad přátelé vikingů nebo Mečového řádu?“

Starosta na to neodpověděl, jen zavrtěl hlavou, což mohlo v dané situaci znamenat cokoliv.

„Dobře, piráte. Jestli nejsi vlkodlak, zajisté ti nebude činit potíže políbit kříž.“

„Bude,“ odsekl Krutoboj. „Nejsem křesťan a mým bohem je Svantovít. Nevím, proč bych měl líbat kříž.“

V davu to začalo zle vřít.

„Vlkodlak!“ zaječel ženský hlas. „Upalte ho!“

„Upálit! Upálit!“ vřeštěli i jiní.

Starosta si posunkem vyžádal ticho a povstal.

„Bojovnice Kroana, která putovala s tebou, kříž nosí, a to dostatečně svědčí o její nevině. Kromě toho jsem

ji podrobil zkoušce stříbrem.“

Ukázal na Kroaninu levou ruku. Byla obvázaná a Kruta napadlo, že starosta tedy musí znát pravdu. Buď ji řízl ocelí anebo vůbec ne. Pirát dostal vztek a zaskřípěl zuby. Přesto zůstal klidný, ačkoliv by té vlkodlačici nejraději jednu vrazil. Tím spíše, že se jízlivě usmívala. Starosta však pokračoval:

„Kroana se za tebe přimlouvala a tvrdí, že jsi člověk. Možná tedy vážně došlo k omylu. Jenže naši nájemní lovci vlkodlaků, což jsou odborníci na slovo vzatí, zase říkají, že jsi vlkodlak, který jim utekl. Nuže... abychom to rozsoudili, podrobíme tě zkoušce stříbrem.“

„S tím souhlasím,“ přikývl Krutoboj a pomalu se uklidňoval. Přesto se měl na pozoru. Zvykl si nedůvěřovat nabídkám zdánlivě čestně míněným.

„Zkoušku vykoná jeden z našich lovců,“ oznámil starosta a tleskl do dlaní. Vzápětí se povolaný objevil za jeho zády. Zdálo se, že Kroana znejistěla. Naklonila se k plešounovi a cosi mu šeptala. Lovec však nezaváhal ani na okamžik a několika rychlými kroky přistoupil k pirátovi, jenž měl ruce pořád svázané za zády. V dlaní svíral stříbrnou dýku. Roztrhl Krutovi košili na rameni a chystal se jej říznout. V té chvíli si Rujaňan uvědomil, že čepel je čímsi upatlaná, a po lovcově tváři se na kratičký okamžik přehnal zlý škleb.

Pirátova noha vystřelila a zasáhla chlapa do rozkroku. Ten zařval, couvl, ale ihned dostal druhý kopanec do žaludku. Mocně vyhekl a zkroutil se. Třetí úder, tentokrát vedený špičkou nohy, mířil do obličeje a lovec se zvrátil nazad. Jeho hlava bezvládně třeskla o kámen a země se zalila krví.

Kroana se vymrštila a stříbrnou dýku, jež vypadla chlapovi z prstů, sebrala. Tak přece zrada, blesklo Krutovi hlavou. Pocítil příliv zoufalství. Věděl, že svázaný nemá proti ozbrojené vlkodlačici nejmenší naději. V davu kolem se rozléhal křik a zděšený vřískot žen. Odkudsi přiletěl kámen a udeřil Rujaňana do zad. Ten upadl. Jako ve víru spatřil Kroanu, jak zdvihá dýku nad hlavu.

„Zadržte!“ zvolala. „Zadržte, lidé, ta čepel je otrávená! Lovec chtěl tohoto muže zabít!“

Jediným skokem se ocitla u opodál si hovící kočky, chytla vřešticí zvíře za kůži a řízla ho do tlapky. Kočka, odhozená na zem, se ještě chvíli motala a nakonec zcepeněla. Zavládlo

ticho. Starosta, bledý v obličeji, se zatvářil jako bůh pomsty. Všem bylo jasné, že nebohá kočka nemůže být považována za vlkodlaka. Krutoboj se s námahou zvedal na nohy, když k němu došla Kroana a vlastní dýkou mu přeřízla pouta.

„Jsi z toho venku,“ zašeptala. „Aspoň jsi na vlastní kůži zakusil, jaké je to být vlkodlak. Jsi ale pěkný hlupák. Měls přistoupit na zkoušku křížem a měl bys to z krku.“

To již ke Krutovi přistoupil starosta, strhl si ze šíje stříbrný křížek a přiložil jej na Rujaňanovu krvácející lopatku.

„Tohle by mělo stačit,“ řekl.

Cesta vedla podél řeky, bahnitá a plná výmolů. Nedaleko šelestilo rákosí a v něm se krčily dvě postavy s připravenými luky. Na druhé straně v houštinách krušiny a vysoké trávy také dvě. Krutoboj a mladý muž s dlouhými plavými vlasy a mohutným knírem. Jeho tmavé oči tékaly po stezce směrem na jih a ve tváři měl napětí.

„Doufám, že tu bandu dostaneme,“ prohodil potichu. „Starosta nám slíbil bohatou odměnu.“

„Ty mu věříš?“ ušklíbl se pirátský náčelník. „Kroana mi řekla, že se vás ten plešoun chce zbavit. Víš, co je to za lidi, na které čekáme? Jsou to řemeslní zabijáci, pro něž je prolévání krve denním chlebičkem i zábavou. Když se s nimi utkáš, je málo pravděpodobné, že přežiješ. A pokud ano, stejně nedostaneš nic. Kdo bude věřit tvému slovu proti starostovu?“

„Proč mi to říkáš?“ zeptal se mladík.

„Protože jsi mi podal pohár vody, Lesku. A já umím být vděčný. Na tobě a na tvém příteli Horynovi mi záleží. Na těch dvou v rákosí ne, to jsou jen zlodějícíci a povaleči, jak jsem se dozvěděl. Že je starosta poslal na smrt, tomu se moc nedivím. Ale vás se chce zbavit z jiných důvodů, a to se mi nelíbí.“

„Ty důvody znám,“ řekl temně Lešek, skřípaje zuby. „Můj otec, dokud žil, byl starosta a já bych se jím mohl stát také. Teď ještě ne, jsem mladý, ale za pár let... kdoví. Ten současný... pche! Podvodník, co zneužívá lidskou pověrčivost a hloupost. Žádní vlkodlaci přece nejsou. Starosta, to je lišák, který z těch tupců tahá peníze, část potom dá nájemným lovcům a zbytkem si namastí kapsy.“

Krutoboj se tiše zasmál.

„Nepodceňuj starostu, chlapče. Já

věřím, že z toho má prospěch, ale s těmi vlkodlaky to není tak jednoduché. On ví víc, než tušíš.“

„Myslíš? Ty nějakého vlkodlaka znáš?“

„Jednoho určitě, Lesku. A viděl jsem mrtvoly těch bytostí. Starostova lež netkví v tom, že by vlkodlaci nebyli, jako spíš v tom, že nejsou zdaleka tak nebezpeční, jak se říká. To už tak bývá. Když lidé narazí na někoho, kdo je převyšuje, kdo umí něco, co člověk nedovede, začnou si vymýšlet ty nejpodlejší lži, jen aby ho zničili. Ale to možná časem poznáš sám. A také si pamatuj, že se všemi rozumnými bytostmi je to podobné jako s lidmi. Jsou lidé dobří, zlí i obojací a nikdo není bez chyb. A vlkodlaci... asi nebudou o mnoho jiní. Dokonce si myslím, že nejnebezpečnější šelmou bývá zpravidla člověk. Ten je ve snaze dobývat nejvynalézavější ze všech tvorů.“

Proto také bytosti, které obývaly zemi snad ještě dříve než lidé, prostě vymírají. Elfové, skřítci, rusalky, vodníci... kde je jim konec. Mnozí lidé prostě prohlásili, že nelidské rasy představují zlo, a vraždí je na potkání. A poznal jsem takové tupce, co si to opravdu mysleli a byli přesvědčeni, že ničí zlo. A zatím ničili jen část vlastního světa, který ani nestačili pochopit, a podřezávali si větev, na níž seděli.

Můžeš si domyslet, co za tím vězí. Chamtivost, pověry, hloupost. Jednoho dne se to lidem může vymstít a pak bude pozdě si rvát vlasy.“

Lešek neříkal nic, i když se tvářil trochu nejistě.

„Chápeš, co jsem ti chtěl říci?“ zeptal se Krutoboj.

„Ano, jistěže chápu. Jen mě zaráží, že tyhle věci říká pirát.“

Krut se uchechl.

„Ano, jistě. Měli by je říkat vzdělaní lidé, zvláště knězi, mniši a filosofové, že? Jenomže je neříkají. Tak je říká pirát. Pirát, který kdysi miloval rusalku, a tu zabila lidská nenávisť, pirát, jenž se musel dívat, jak rytíř zavraždil bezbrannou elfku, pirát, který má ve své posádce rusalku s vytrženým jazykem, pirát, co viděl věci tak hrozné, že by z nich jiní zešíleli. A doufám, že až zemřu, najde se jiný člověk, který to bude říkat, a nezáleží na tom, jestli to bude kněz, rytíř, chudý rolník nebo lupič. Já se nestal pirátem, protože bych toužil někoho okrádat nebo zabít. Já se jím stal proto, že tenhle svět stojí vzhůru nohama a z lidí, co se živí prací, dělá

vyvrhele a z vyvrhelů pány. Ale dost řečí, chlapče, teď máme důležitější starost. Musíme do toho maglajzu zavést aspoň zrnko spravedlnosti. Jenže to musíme udělat chytře. Jestli chceš žít, drž se zpátky. Vystřel z luku a neopouštěj křoviny. Pověz to i Horynovi. Nechtě to na mně."

"Co to po mně chceš?" vybuchl pohoršené Lešek. "Jsem bojovník. Přece tě v tom nenechám."

"Tak dost, hochu. Říkám ti to jasně. O mě se bát nemusíš. Vím, co dělám."

Oba zmlkli a vyčkávali. Krut vzpomínal na uplynulé dny ve vesnici a nevěděl, jestli má mít vztek, nebo se smát. Starosta sehrál dokonalé divadlo. Okázale obvinil nájemné lovce z pokusu o podvod, aby vzápětí slyšel námitku, že pokus zabít Krutoboje byl projevem přílišné horlivosti jedince jednajícího na vlastní pěst. Starosta přijal omluvu, vyplatil lovcům odměny a na závěr je pozval na vesnickou slavnost, kde se hodně jedlo a pilo. Nebo spíše žralo a chlastalo. Krut a vybraní muži se toho pochopitelně nezúčastnili a časné zrána vyrazili na čekanou. Bylo jasné, že přecpaní lovci trpící kocovinou nepůjdou cestou přes les, kde by mohli narazit na nějakého zbylého vlkodlaka, jenž by se chtěl mstít.

Z houštin se znenadání ozval šelest a dusot. Byl to Horyna, pomenší nazrzlý mladík s pihovatou tváří, uříčený a zadýchaný.

"Tiše," sykl pirát. "Rámusíš jako zubr. Jak už jsem řekl Leškovi, držte se oba v keřích. Vystřelit a zůstat. Jestli má někdo proti té chamradi šanci, pak jsem to já. Už jdou?"

Horyna přikývl, přikrčil se a vložil šíp na tětívu. Krut také a se zalíbením si prohlížel nový, dvakrát prohnutý luk, který mu opatřila Kroana. Potom dal znamení dvěma mužům v rákosí.

Čas se vlekl jako hlemýžď. Lešek s obavou pohlédl na piráta. Ten muž přece zchytal spoustu ran! Bude vůbec schopen se bít? Krutoboj však vypadal nečekaně dobře, mnohem lépe, než by se dalo usuzovat z událostí poslední doby.

Konečně! Přicházeli. Bylo jich už jenom sedm. V jejich stopách se se značným odstupem ploužil nákladní kůň. To ztýrané a otupělé zvíře ani nezafrkalo. Lovci hlučeli jako stádo dobytka a vůbec je nenapadlo, že se ženou na porážku. Dva z nich se dokonce o něco zuřivě hádali a div si neskočili po krku. Tak se ocitli v místech, kde na ně číhalo pět mužů.

Zadrnčely tětivy z obou stran a

pět šípů vyletělo. Mrtví však byli jen dva. Rujaňanova střela proklála krk muže vpředu, zato Horyna a Lešek zabili dohromady pouze jednoho. Klesl na cestu, jeden šíp v boku a druhý v hrdle. Ti naproti v rákosí mířili špatně. Jeden netrefil vůbec, jeho druh prostřelil dalšímu z lovců lýtko. Pak se ti dva bez rozmyslu a s hrozným hulákáním vrhli proti přesile, zřejmě přesvědčení, že ti na druhé straně zaútočí také. Mýlili se a během několika okamžiků skončili s rozřátými lebkami.

Krut celou tu dobu chladnokrevně a nelítostně vyčkával. Dva horkokrevní hlupáci by pro něho znamenali jen zdánlivou výhodu. Ve skutečnosti by se mu pletli pod nohy a možná i do rány, a tak je klidně ponechal jejich osudu. Teprve když jejich zkrvavené mrtvoly ležely nehybně na okraji cesty a lovci řvali nadšením, vyrazil pirát z houštiny tiše jako duch. Neměl štít, protože se nepřipravoval na běžný boj. Nemínil s těmi vrahouny svádět dlouhou potyčku, chtěl je prostě co nejrychleji pobít.

Krutův meč vířil v šíleném reji blýskavých pletenců, provázených výstřiky krve, jež kropily keře i rákosí. Postupoval však se zlověstnou systematickostí. Měl před sebou pět protivníků, z nichž jen jeden byl raněn. Prvnímu lovcovi pirát srazil stranou napřažené kopí a prudkým elegantním švihem zkušeného šermíře mu prosekl hrdlo. Přes něj se dostal k muži s prostřelenou nohou a bez váhání zaútočil. Razantním sekem shora prolomil jeho chabou obranu a rozpoltil mu lebku. To vše se odehrálo takovou rychlostí, že se zbylí tři nestačili ani vzpamatovat.

Pirát využil momentu překvapení dokonale a vrhl se na dalšího. Třemi po sobě následujícími údery jej zahnal do defenzivy, odpoutal se od něho a skokem se ocitl u vůdce lovců. Prošedivělý vousáč se pokusil nastavit štít, Krutoboj však sekutí shora pouze naznačil, a když muž štít zvedl, bleskově jej bodl do břicha. Uskočil právě včas, aby čepel postříbřeného meče minula o kousek jeho krk. Těžce zraněný lovec se již neudržel na nohou a upadl s žuchnutím na tvář. Bahno se rychle barvilo doruda.

Teprv zbylí dva se na Rujaňana odhodlaně vrhli a začali ho trochu tísnit. Lešek se několikrát pokusil zamířit, leč nebylo to možné. Vytřeštěnýma očima proto jen sledoval zuřivý boj. Stále více však bylo

jasné, že Krutoboj stojí v šermířském umění o třídu výše. Jeho pružné, kočkovité, téměř taneční pohyby ostře kontrastovaly se sice rychlými, ale naivními útoky jeho soků. Každý krok pirátského náčelníka byl naproti tomu promyšlený a dokonale úsporný.

Netrvalo dlouho a jeden z lovců se potácel pryč. Z boku se mu proudem valila krev a očividně se snažil uniknout. Daleko se nedostal. Leškův přesně mířený šíp ho srazil k zemi. Muž, jehož pirát bodl do břicha, se ještě zdvihl a se sténáním se plížil k bojujícím. Horyna mu nedovolil nic. Vyrázil z křovin, několika skoky překonal vzdálenost k pěšině a jeho sekera se zabořila vůdci lovců mezi lopatky.

Poslední člen smečky zoufale couval do rákosí, patrně doufaje, že v sítinách bude mít více štěstí. Bohové při něm nestáli. Odrážel sice Krutovy rány štítem i mečem, ale už nemohl. Nohy se mu zamotaly do vodních rostlin a s plesknutím spadl do bláta. Z posledních sil máchl mečem a škrábl piráta do ruky. Ten si toho nevšiml, šlápl poraženému na koleno, aby nemohl vstát, a srazil poslední pokus o odpor. Potom přibodl svého soka k zemi. Černé bahno se zbarvilo krví, avšak muž ještě nebyl mrtev.

„Slitování," zachroptěl.

Krut se neslitoval. Poslední ránu vedl na hlavu. Nemohl jinak. V mysli mu tančily a splývaly obrazy trupů bez rukou. Těla v krvavém příboji. Těla v zelené trávě. Zabil i toho posledního. Ne z pomsty. Prostě jenom proto, aby ten obraz již nikdy nespátril. Jen za to se modlil ke všem bohům, které znal.

Na rozcestí stála vysoká štíhlá postava s rozevlátými černými vlasy. Ruku si podpírala v bok a usmívala se. Lešek a Horyna se zarazili a i Krut zůstal stát. Trochu ho to překvapilo, ale ne zas tak moc. Představa, že se Vlkodlačice uváže na krk usedlému plešounovi, byla příliš absurdní. Udivilo ho spíš to, že neodešla sama do divočiny.

„Co chceš?" zeptal se.

„Mohu jít s tebou?" odvětila.

„To klidně. Jenom nevím, jestli moře bude pro tebe to pravé."

„To uvidím," pokrčila rameny.

„Změna prostředí neuškodí. A co tihle dva?"

„Jdou také se mnou. Už mají starosty a pověřčivých lidí plné zuby."

„Což o starostu," zasmála se. „Toho jsem měla plné zuby v noci. Chudák. Nevydržel to. To víš, slabé srdce."

Krut se řehotal jako kůň.

„Tak slyšíte, chlapci?" obrátil se k Horynovi a Leškovi. „Starosta je mrtev. Jestli chcete, můžete se vrátit."

„To je jedno," mávl rukou Lešek.

„Ta vesnice už stejně není, co bývala. Moji rodiče už zemřeli a nemám tam nikoho, kdo by mi za to stál. A co ty, Horyno?"

„Já se taky vracet nebudu. Tušil jsem, že to tak dopadne. S otcem a matkou jsem se rozloučil. Oni o mě stejně neměli velký zájem, vždyť to víš. Zrzavěj skrček. Moji bratři měli pořád přednost. Je na čase, abych vyrázil do světa. A hlavně... jsem tvůj přítel."

„No dobře," řekl Krutoboj. „Ale musím vás varovat. Jsem pirát a podle toho vypadá můj život. A teď tady přenocujeme."

Za chvíli vzplál oheň a vymrštil rudé jiskry k modravým hvězdám, jež mezitím zazářily na ztemnělé obloze. Krut byl unaven jako málokdy v životě. Lehl si do trávy a vychutnával klid letního večera. Kroana se položila vedle něho a prsty mu čečrala vlasy.

„To, jak jsi naložila se starostou... ehm..., tak se chováš ke všem svým milencům?" zeptal se jí.

„Ne," uchichtla se. „Umím být i něžná. Však uvidíš."

S důvěrou zavřel oči.

ilustroval Karel Zeman